

вонъ главата, и лѣтенъ дѣнь да излѣзнемъ
по гората. Ти са, що разбиватъ ноща враты,
и извлачатъ чловѣцы, извлачатъ момы,
жены, и праватъ безчисленны ѧлини,
които вскѣй ѿ насъ знае: ала не сичкитъ.
Но тиа ніи да ѿставимъ каквото неполезни,
нѣто трѣба да сѣдимъ да расправамъ чловѣческитъ ѧлини какви са и ѿсѧ, защо не
тѣкмо не придобивамъ никакво добрѣ, ами
ишше воспрѣмамъ голѣмо ѧло, като ги слѣ-
шамъ, хоратѣвамъ, и расправамъ. Тлѣтъ
ко (рече Апостолъ) ѿбѣчи благи бе-
сѣди ѧлы. (1) Ами да си дойдемъ на пѣр-
вата рѣчъ, и трѣба да разглѣдимъ, чи оу-
ченїето не тѣкмо е полезно всакомъ, ами
е и обично и естѣственно на сичкитъ чловѣ-
цы: и марторъ вѣренъ на дѣма, та ми е
Аристотель Стагиритскій Философъ, които
най пѣрвъ рече единъ рѣчъ, за които сички-
тъ го похвалѣватъ, чи оулѣчила на това,
сирѣчъ: „Естествомъ всакъ чловѣкъ обѣча-
„и иска да знае.“ За това и сичкитъ че-

— 80 —

(1) а. корин: гл: ГЕ. ст: АГ.